

Hồi 50

Cuộc Tỷ Đấu Nội Lực Giữa Hai Người Bí Mật

Cam Đường còn tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Lạ nhỉ! Tại sao Bạch Bào quái nhân lại do thám mà biết đường hầm bí mật để vào bản cung?

Thái phu nhân đáp:

- Hắn theo dõi hành tung hai tên đệ tử bản môn mà vào đây.

Cam Đường lẳng lặng không nói gì nữa, nhưng đầu óc chàng dường như bị một khối nặng nghìn cân đè xuống rất là trầm trọng.

Thái phu nhân đưa mắt nhìn Bạch Vi, bà nói:

- Người truyền lệnh ra cho viện Thần Võ đóng kín đường hầm để đề phòng địch nhân quay trở lại. Đồng thời mở đường bí mật thứ hai ra.

Bạch Vi dạ một tiếng rồi đi ngay.

Thái phu nhân chăm chú nhìn Cam Đường một lúc rồi hỏi:

- Hải tử! Công việc chỉnh lý nơi đây đã có người phụ trách. Người có thể đi lo liệu việc chính yếu của người được rồi.

Cam Đường kính cẩn nói:

- Hải nhi xin tuân lời mẫu thân.

- Người đã tính toán hành trình chưa?

- Trước tiên hải nhi đến Thái Hàng Sơn tìm nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát để hỏi dò hung thủ đã tàn hại nghĩa phụ cùng nghĩa huynh.

- Được lắm! Toàn bộ đệ tử viện Thần Võ sẽ theo người đi vào chốn giang hồ để tùy người điều động.

- Hải nhi nghĩ rằng vụ này chỉ sức một người là đủ.

- Hải tử! Một cây không chống một tòa nhà. Người nên để chúng đi dặng có cơ hội lập công. Bọn chúng toàn thể ở trong bóng tối mà chờ mệnh lệnh, không ảnh hưởng gì đến hành động của người đâu. Bọn Thiên Oai viện sẽ làm tai mắt cho người. Trình viện chúa đã nhiều kinh nghiệm lại nhiều lịch duyệt, y sẽ bố trí hết thảy mọi việc cho người.

- Vậy hải nhi xin đi.

- Còn nữa. Người đừng ỷ vào võ công của mình. Bất luận việc gì cũng phải toan tính kỹ càng rồi mới hành động.

- Hải nhi xin kính cẩn ghi lời mẫu thân.

- Bản môn có dương danh trong võ lâm được nữa không là hoàn toàn ở người đó.
- Hải nhi xin tận tâm tận lực mà hành động...
- Ô! Người có nhắc ta về gã điên. Vậy công lực của người đủ chữa cho gã rồi đó.
- Hải nhi xin mẫu thân chỉ bảo phương pháp cho.

Thái phu nhân lấy ra một chiếc bình sứ nói:

- Trong bình này đựng một viên thuốc đặc biệt gọi là Phục Thần Hoàn. Người bệnh uống thuốc rồi thì người dùng thuật Chân Ty Quán Hung điểm vào bốn huyệt Bách Hội, Ngọc Chẩm, Hoa Cái, Đại Linh. Đoạn người lấy hai ngón tay giữa ấn vào huyệt Thượng Tình và Thần Đình trên trán để thúc đẩy chân khí từ đầu ngón tay vào trong người gã.

Cam Đường im lặng nghe lời dặn bảo. Chàng đón lấy chiếc bình nói:

- Hải nhi đã nhớ hết rồi.

Thái phu nhân lại sai bày tiệc rượu để tiễn chân Cam Đường. Các viện chúa, hương chúa trở lên đều dự tiệc.

Sáng hôm sau, Cam Đường theo con đường bí mật khác ra khỏi địa cung, đi thẳng lên núi Thái Hàng.

Chuyến này chàng trở lại giang hồ không cần che giấu hành tàng, cứ để nguyên chân tướng mà đi. Võ công chàng đã đến bậc thông thần, hào khí bốc cao muôn trượng. Bấy lâu chàng mong mỗi một ngày đủ sức đền ân trả oán, thì ngày ấy nay đã đến với chàng. Nào Bạch Bào quái nhân, nào Tam Mục lão nhân, nào Cửu Tà Ma Mẫu, nào Kỳ Môn lệnh chúa, nào Ngọc Diệp bảo chúa...

Những nhân vật ghê gớm này lần lượt hiện ra trong đầu của chàng. Sau cùng chàng nghĩ tới con người tình nặng ơn sâu là Lâm Vân. Đối với chàng hiện giờ rửa thù là việc dễ mà đền ơn mới là chuyện khó. Hào khí ngất trời lại biến đi để thay bằng những ảo ảnh bi thương.

Trước kia chàng đã định bụng sau khi báo thù tuyết hận chàng sẽ lấy cái chết để đền ơn tri kỷ. Đó là lối thoát duy nhất. Nếu không thế thì đời sống của chàng chỉ đầy thống khổ ăn năn. Nhưng vì nguyện vọng của Thái phu nhân, và vì sinh mẫu vẫn còn ở trên thế gian, nên chàng còn có bốn phận phải sống để làm toại nguyện Thái phu nhân và để phụng dưỡng mẫu thân mình. Dù chàng có muốn chết cho thoát nợ cũng không thể được.

Chàng nghĩ rằng:

- Chịu ơn sâu của người mà không trả là bất nghĩa, chịu ơn của song thân mà không báo đền là bất hiếu. Giả tử Lâm Vân không phải là con kẻ thù chẳng đội trời chung thì không cần đặt vấn đề nữa, nhưng nàng vừa là một người bạn tình lý tưởng vừa là con kẻ thù thì tránh sao cho khỏi vận mệnh khốc liệt này?

Nỗi thống khổ không lúc nào buông tha chàng. Nó tựa như hình với bóng, đuổi chẳng đi dứt chẳng ra.

Lại còn vị hôn thê của chàng là Tây Môn Tố Vân. Tuy nàng không để lại một ấn tượng gì trong đầu óc chàng, nhưng khổ nỗi chàng đã nhận biết nàng rồi. Nàng đem mình nương tựa của Không và mới đây vì can gián phụ thân mà nàng phải tự tử. Hình ảnh con người làm bận lòng chàng nhất là Lâm Vân, người con gái của kẻ thù.

Đến bây giờ Lâm Vân cũng chưa hiểu lai lịch chàng ra sao mà chỉ biết chàng là thiếu chủ Thi Thiên Đường của phái Thiên Tuyệt.

Cam Đường nghĩ tới tâm nguyện của Thái phu nhân, chàng rong ruổi suốt ngày đêm không nghỉ.

Một ngày kia, mới sáng sớm tinh sương Cam Đường đã vào đến khu vực núi Thái Hàng.

Ngựa quen đường cũ, chàng tìm đến hang núi mà chàng đã gặp nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát chẳng khó khăn gì. Hang núi vẫn im lặng như tờ, vì đây là một nơi thâm sơn cùng cốc không có vết chân người.

Cam Đường từ từ đi vào hang núi. Chàng không biết nữ quái ẩn ở chỗ nào trong hang núi này, nhưng chàng tin rằng nữ quái sẽ tự động xuất hiện, vì mấy lần trước cũng thế.

Cam Đường cứ đi, đi mãi mà vẫn không gặp nữ quái hiện thân. Chàng vào tận cuối hang vẫn chẳng thấy gì.

Cam Đường trong lòng rất xao xuyến, nhưng chàng lại không biết danh hiệu nữ quái là gì thì biết kêu gọi cách nào? Hơn nữa chàng chẳng hiểu nữ quái còn ở khu này không?

Cam Đường thất vọng muốn bỏ đi. Nhưng chàng nghĩ rằng mình đi lại nhiều lần sẽ có thể gặp được. Việc tìm thấy nữ quái rất cần vì trừ ra thì không còn có chỗ nào để dò hỏi cho ra chính phạm hạ sát nghĩa phụ, nghĩa huynh chàng nữa. Huống chi nghĩa mẫu lại sắp đến ngày số tận mệnh cùng, chàng không thể để cho người lúc chết hầy còn điều hối tiếc, vì đó là một cơ hội để đền ơn Thái phu nhân trong muôn một.

Lát sau, chàng trở ra tới chỗ mình cùng nữ quái nói chuyện ngày trước, liền dừng bước lại để chờ nữ quái xuất hiện.

Thời gian lặng lẽ trôi, một phen một khắc đối với người nóng nảy cũng là quá lâu. Chàng đứng hồi lâu chỉ thấy bốn bề tịch mịch. Mỗi thất vọng mỗi lúc một trầm trọng đè lên lòng chàng. Chàng tự nghĩ:

- Nếu nữ quái không xuất hiện thì mình cũng đành chờ ở đây cho tới lúc y xuất hiện mới thôi. Dù phải chờ đến nửa tháng hay mười ngày, cũng đành...

Một trận gió núi thổi qua. Sau phiến đá lớn gần đó dường như có vật gì động đậy.

- Ô! Đường như là một vạt áo!

Cam Đường khẽ la lên rồi nhảy xổ lại không một tiếng động.

Chàng vừa trông thấy suất nữa bật tiếng la hoảng nhưng vì xúc động quá, toàn thân chàng run lên.

Sau phiên đá, hai người bốn tay nắm chặt lấy nhau đứng trơ như tượng gỗ.

Trong hai người này thì một người chính là nữ quái Hồng Nhan Bạch Phát mà Cam Đường đang mong mỏi. Còn một người nữa rõ ràng là lão già khô đét đầu bạc, mặt mũi hung ác đã giao thủ với Bạch Bào quái nhân ở trong tòa cổ miếu, trụ sở phân đà Đồng Bách thuộc Cái Bang.

Lão già gầy đét mà Bạch Bào quái nhân kêu bằng “lão độc vật” không hiểu là ai?

Hai bên tại sao lại động thủ để đi tới chỗ liều mạng, chàng cũng không tài nào đoán biết được.

Cam Đường xuất hiện, cả hai bên đều không có phản ứng gì. Cuộc tỷ đấu nội lực đang lúc gay go, tính mạng như treo đầu sợi tóc, hai người quyết nhiên không thể phân tâm được.

Nữ quái tóc bạc đứng dựng cả lên, mồ hôi nhễ nhãi, mặt đỏ như son, ngực thở phập phồng.

Lão già khô đét cũng mồ hôi nhỏ giọt, mắt xanh như rau. Hai chân đập sâu xuống đất tới trên mắt cá.

Hiển nhiên công lực hai bên tương đương và đều đến lúc sắp kiệt lực rồi. Bây giờ muốn thôi cũng không được nữa, và cuối cùng đi đến chỗ hai bên cùng chết.

Cam Đường đối với hai người chẳng ưa ai mà cũng chẳng ghét ai. Nhưng chàng không muốn nữ quái bị thương đến chết. Một là chàng chưa hoàn thành được sở nguyện. Hai là chàng chưa biết lai lịch nữ quái...

Chàng từ từ đi đến trước hai người.

Muốn hóa giải cuộc đấu sinh tử này phải là một người có công lực cao thâm hơn hai bên mới có thể làm được.

Cam Đường giơ chưởng lên, một luồng kinh phong nhẹ nhàng xô vào cả hai người. Bề ngoài coi nhẹ nhàng mà bên trong chứa đựng một tiềm lực ghê gớm.

Ầm một tiếng vang lên! Bóng người đột nhiên xa nhau ra. Cả hai đều loạng choạng lùi lại đến bảy tám bước, miệng ứa máu tươi.

Cam Đường lẳng lặng đứng nhìn hai người không dám lên tiếng.

Nữ quái cùng lão già khô đét đồng thời bật lên tiếng la hoảng.

Dĩ nhiên nữ quái nhận ra Cam Đường ngay. Mụ nhớ chàng công lực bữa trước không bằng mình. Thế mà vốn vẹn có vài tháng mà chàng đã nghiêm nhiên trở thành

người khác thì làm gì mà mù chẳng kinh ngạc. Mụ biết rằng dùng nội lực để hóa giải một cuộc đấu nội lực của hai người khác nếu không thành công thì cả ba cùng chết.

Lão già khô đét nguyên trước chưa biết chân tướng Cam Đường hôm lão cùng Bạch Bào quái nhân khiêu chiến ở trong tòa cổ miếu.

Cam Đường bôi thuốc dịch dung mà lão không để ý nên không nhận ra. Bây giờ chàng là một thiếu niên mặt đẹp như ngọc lại có một thủ pháp kinh người mà lão chưa từng nghe thấy trong võ lâm có tay cao thủ nào bản lãnh cao thâm đến mức đó. Nữ quái nhìn Cam Đường hỏi:

- Người đến đây thực hành điều ước phải không?

Cam Đường gật đầu đáp:

- Chính thế!

Cặp mắt chàng dăm dăm nhìn thẳng vào mặt nữ quái. Lòng chàng nổi lên bao nhiêu ý nghĩ và tự hỏi:

- Bà này là ai? Những sự suy đoán của mình có đúng không?

Lão già khô đét mới nghe hai người trao đổi một lời đã sợ run lên, vì nếu nữ quái hợp lực với thiếu niên để đối phó với lão thì hậu quả nguy hiểm khôn lường. Cặp mắt lão xanh lè, lão lên giọng rất chói tai nói:

- Món nợ của chúng ta để ngày khác sẽ tính.

Rồi lão day lại bảo Cam Đường:

- Nhỏ kia! Bất luận người hữu ý hay vô tình hóa giải cơ cục, lão phu cũng ghi nhận mối ân tình của người.

Lão nói xong lại chăm chú nhìn Cam Đường lần nữa rồi bằng mình chạy đi.

Cam Đường hỏi nữ quái:

- Lão là ai vậy?

Nữ quái nở một nụ cười thần bí đáp:

- Lão là một con nợ ngày trước của lão thân.

Câu trả lời của mụ chẳng đưa lại một tia sáng nào cho Cam Đường. Nhưng chàng nghĩ rằng mình cũng chẳng cần vặn hỏi căn nguyên nên chàng không nói gì nữa.

Nữ quái lau vết máu trên môi nói:

- Nhỏ kia! Lão thân cảm ơn người giải cứu cho.

- Sao lại giải cứu? Tiền bối đang cùng lão ta liều mạng kia mà.

- Không phải đâu! Lão ta không muốn liều mạng nhưng trót lâm vào tình thế muốn thôi không được. Lão thân xem công lực người ngày nay đã ra ngoài ý nghĩ của mình.

Cam Đường hàm hồ đáp:

- Tiền bối quá khen!

Nữ quái lộ vẻ khích động. Mụ hỏi:

- Người đã điều tra được ai là hung thủ vụ huyết án Thánh Thành chưa?
- Văn bối điều tra rồi. Nhưng...
- Nhưng làm sao?
- Trước khi trao đổi điều kiện, văn bối có điều muốn thỉnh giáo.
- Điều chi?
- Đích danh của tiền bối là gì?

Nữ quái trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu đáp:

- Cái đó ra ngoài điều ước của chúng ta. Lão thân không thể nói được vì đã mai danh ẩn tích.

- Ít ra cũng xin tiền bối cho biết động cơ nào đã thúc đẩy tiền bối muốn điều tra vụ huyết án Thánh Thành.

- Lúc giao hẹn không nói về điểm này.

Cam Đường thấy nữ quái không chịu thổ lộ thực tình thì trong lòng nóng nảy vô cùng, vì chàng hoài nghi nữ quái có thể là mẫu thân mà chàng đang tìm kiếm. Chàng cần hỏi mụ cho biết rõ, mà chính mình lại không thể tiết lộ thân thế mình được. Vạn nhất mà chàng đoán trật thì sự tiết lộ thân thế sẽ phát sinh nhiều điều bất lợi cho chàng.

Cam Đường nghĩ quanh nghĩ quẩn một lúc rồi lại hỏi:

- Thân thế của tiền bối phải giữ bí mật không thể nói ra được hay sao?
- Tùy người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.
- Chẳng lẽ nào tiền bối mới chịu nói rõ lai lịch?
- Vĩnh viễn không bao giờ nói cả.

Cam Đường không biết làm thế nào liền bạo dạn hỏi:

- Văn bối đã có thể vì tiền bối mà điều tra hung phạm vụ huyết án Thánh Thành thì đương nhiên có đủ tư cách để biết rõ động cơ nào đã thúc đẩy tiền bối chứ?

- Vụ này là một cuộc trao đổi, không thể nói đến hai chữ tư cách.
- Nếu văn bối không chịu thực hành điều kiện thì sao?

Nữ quái cười lạt đáp:

- Ta biết rõ là người nhất định thực hành, nếu không thì đã chẳng đến đây. Đồng thời phái Thiên Tuyệt mấy chục năm nay chờ đợi cái gì? Tại sao mà phái đó tuyệt tích trên chốn giang hồ?

Cam Đường ngạo nghễ đáp:

- Tuy lời tiền bối nói đúng, nhưng văn bối có thể tìm đường khác.

Nữ quái cười khanh khách nói:

- Lão thân dám nói quyết vụ bí mật đó trừ lão thân và chính hung phạm, khắp thiên hạ không cần hỏi lão thân thì cứ việc đi tìm đường lối khác.

Cam Đường xoay sở mãi mà không làm thế nào cho nữ quái tiết lộ thân thế được, chàng liền xoay bằng lối khác, hỏi:

- Văn bối nghe nói Võ Thánh Cam Kính Nghiêu có vị nguyên phối phu nhân hãy còn sống, có phải thế không?

- Người muốn nói Phụng Hoàng Nữ chăng?

- Phụng Hoàng Nữ nào?

- Ô hay! Chẳng lẽ không đúng hay sao?

Cam Đường không khỏi luống cuống vì đây là lần đầu tiên chàng nghe thấy ba tiếng “Phụng Hoàng Nữ”. Trước kia chàng không biết danh hiệu mẫu thân là gì và cũng chẳng nhớ được một chút hình ảnh nào về mẫu thân cả. Chàng hỏi câu này để tưởng cho nữ quái thổ lộ chân tình hoặc biến đổi sắc mặt. Không ngờ bị nữ quái vặn lại, chàng đành hỏi bằng một giọng thành thực:

- Phụng Hoàng Nữ là ai?

- Người nghe thấy người ta nói là vợ nguyên phối Võ Thánh còn sống phải không?

- Đúng thế! Nhưng không ai nhắc tới danh húy Cam phu nhân.

- Ô! Lão thân biết rồi! Mấy năm trước xảy vụ biến cố Thánh Thành, Phụng Hoàng Nữ cùng Cam Kính Nghiêu đã cắt đứt tình phu phụ, đến chết cũng không gặp nhau nữa.

Cam Đường không nhịn được hỏi ngay:

- Vì lẽ gì mà hai ông bà lại xảy chuyện phân ly?

- Chỉ vì một người đàn bà khác.

- Người đàn bà nào vậy?

- Lão thân lâu này không qua lại giang hồ nên không biết rõ. Hình như là Lục Tú Trinh thì phải.

- Ủa! Mụ đấy ư?

- Người quen biết mụ hay sao?

Cam Đường nghiêng răng gật đầu đáp:

- Đúng thế!

- Chú nhỏ! Đường như chú đặc biệt quan tâm đến việc nhà Cam Kính Nghiêu thì phải?

- Võ Thánh được toàn thể giang hồ kính ngưỡng, chẳng cứ gì văn bối.

- Không phải hết thủy đầu.

Cam Đường động tâm hỏi:

- Hay là tiền bối ra ngoài lệ đó?

- Đại khái là như vậy.

- Thế thì tiền bối phải có mối cừu hận gì với Võ Thánh.

- Đừng nói chuyện đó nữa. Chúng ta trở lại chính đề. Người có muốn trao đổi điều kiện không?

Cam Đường đã bắt được đầu mối, khi nào chịu bỏ. Chàng liền nói:

- Tiền bối! Xin tha thứ cho văn bối tò mò một chút. Chẳng lẽ Võ Thánh là người như vậy mà chỉ vì một con đàn bà khác lại phế bỏ người vợ kết tóc ư?

- Người đến đây để trao đổi điều kiện hay là để hỏi gia sự Võ Thánh?

- Văn bối đã tìm ra được hung thủ vụ huyết án Thánh Thành thì đối với vụ này cần phải biết rõ.

Quái nhân không sao được, hậm hực đáp:

- Được rồi! Lão thân nói cho người hay, Cam Kính Nghiêu sở dĩ xảy việc vợ chồng phân ly ngoài mục đàn bà kia còn có nguyên nhân khác nữa.

Cam Đường cố nén xúc động hỏi:

- Nguyên nhân nào?

- Vì vợ nguyên phối lão là Phụng Hoàng Nữ bất trinh.

Cam Đường cố nén xúc động hỏi:

- Tiền bối bảo sao?

- Vợ lão bất trinh.

- Sao lại có chuyện đó được?

Chàng la lên như vậy vì mẫu thân ở trong mắt chàng là một người vĩ đại, cao khiết, không có điều gì đáng dị nghị. Thế thì chàng chịu sao nổi khi người ta gán cho bà hai chữ bất trinh. Chàng đau đớn như bị búa đập vào đầu.

Nữ quái kinh ngạc hỏi:

- Thi Thiên Đường! Người làm sao vậy?

Cam Đường run lên đáp:

- Cam phu nhân quyết không phải là hạng người như thế.

- Sao người biết?

- Văn bối đoán vậy.

- Nhưng tại sao mà người lại xúc động đến thế?

Cam Đường không biết đáp thế nào, chàng đứng ngẩn mặt ra. Nữ quái lạnh lùng hỏi:

- Vì người sùng bái Võ Thánh đến hôn mê chứ gì?

Cam Đường đáp xuôi chuyện:

- Đúng thế! Đó là một việc sỉ nhục cho Võ Thánh.

Nữ quái khịt mũi nói:

- Nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Cam Đường tưởng như trái tim chìm hẳn xuống. Chàng thấy đầu nhức mắt hoa, đau khổ vô cùng. Thật là tàn khốc! Chàng đêm ngày lo nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm kiếm mẫu thân, ngờ đâu lại là một người đàn bà thất trinh. Giấc mộng đẹp của chàng thế là bị đả phá hoàn toàn. Chàng như người điên, hỏi lại:

- Có thật thế không?

Nữ quái đưa mắt nhìn Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Người tưởng là ta nói dối ư?

Cam Đường bị nổi thống khổ xâu xé gan vàng, bất giác chàng nở một nụ cười chua chát hỏi:

- Tiền bối nghe ai nói vậy?

Nữ quái lắc đầu đáp:

- Ta quên mất rồi, vì ta đã vô tình được nghe câu chuyện đó.

Cam Đường yên lặng hồi lâu, chàng nghĩ bụng:

- Mình đoán sai rồi. Nếu quả đối phương là mẫu thân thì khi nào nhận lấy tiếng bất trinh và giữ vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thế được. Vậy bà ta là ai? Vì lẽ gì bà cố ý hỏi dò hung thủ vụ huyết án Thánh Thành? Ít ra bà ta phải có mối liên quan gì tới Thánh Thành, mà sao bà không lộ vẻ khác lạ gì cả? Thật là bí mật! Bất luận thế nào mình cũng phải hỏi dò cho biết mẫu thân lạc lõng nơi đâu.

Cam Đường nghĩ vậy liền hỏi:

- Tiền bối có biết Phụng Hoàng Nữ lạc lõng nơi đâu không?

- Sao người lại hỏi sang vấn đề này?

- Nếu tiền bối biết thì xin cho vãn bối được hay.

- Dường như y đã chết rồi hay là quyết tuyệt giang hồ không trở lại nữa.

- Tiền bối căn cứ vào đâu mà nói vậy?

- Vụ huyết án xảy ra trên mười năm rồi. Nếu y còn sống tất đã hành động, nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Nhưng y bị Cam Kính Nghiêu bỏ rơi thì vụ huyết án đó chắc còn làm cho y hài lòng.

- Vậy tiền bối không biết hiện y ở đâu hay sao?

- Lão thân không biết.

Cam Đường lặng yên. Ruột chàng rối loạn. Nữ quái không nhẫn nại được nữa lại trầm giọng thúc giục:

- Thi Thiên Đường! Hung phạm vụ huyết án Thánh Thành là ai? Nói đi!

Cam Đường không trả lời vào câu hỏi, chàng nói:

- Tiền bối muốn báo thù cho Võ Thánh hay là...